

ČR – Hasičský záchranný sbor Středočeského kraje krajské ředitelství

Adresa: Jana Palacha 1970, 272 01 Kladno

Tel.: 950 870 111

Fax: 950 870 148

E-mail: stc.podatelna@hzscr.cz

Č. j. HSKL- 6439-2/2024 - ŘK

Kladno 23. července 2024

Počet stran: 3

Příloha: 0/0

DATOVÁ SCHRÁNKA

žadatel:

datum narození: 1988

bytem:

právně zastoupený:

JUDr. Karlem Vlčkem, Ph. D.

advokátem zapsaným v seznamu vedeném ČAK pod č. 16887
se sídlem U Hostavického potoka 787/37, 198 00 Praha 9

ID DS: u7qqyrx

Rozhodnutí o žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

(Vyřizuje: plk. Mgr. Tomáš Adamec, tel. č.: 950870264, e-mail: tomas.adamec@hzscr.cz)

Česká republika – Hasičský záchranný sbor Středočeského kraje (dále také jen „HZS STC“ nebo „povinný subjekt“), jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „Zákon“) rozhodl v souladu s § 15 odst. 1 zákona 106/1999 Sb., o žádosti o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., podané žadatelem panem [redacted] zastoupeným JUDr. Karlem Vlčkem, Ph. D.(dále jen „žadatel“), doručené dne 8. 7. 2024 prostřednictvím datové schránky (dále jen „žádost o informace“)

takto:

Žádost o informace se podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. **odmítá.**

Odůvodnění:

Česká republika - Hasičský záchranný sbor Středočeského kraje obdržel dne 8. 7. 2024 do datové schránky podání věcně označené jako „*Žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím*“, ve kterém žadatel uváděl, že „*žádá o informaci, z jakého telefonního čísla bylo voláno na linku 112 s podnětem ke kontrole pana [redacted], řídicího vozidlo značky Lamborghini model URUS žluté barvy, státní poznávací značky MUJ URUS 1, proběhlé dne 22. 4. 2024*“ a dále žádá o „*zaslání záznamu předmětného hovoru.*“

HZS STC se zabýval formálním posouzením všech náležitostí žádosti ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů a dospěl k závěru, že podání žadatele považuje za žádost ve smyslu citovaného zákona.

Co se týká žádosti žadatele o poskytnutí informace, z jakého čísla bylo voláno na tísňovou linku 112 je potřeba konstatovat, že podle § 8a Zákona, informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle Článku 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů - GDPR) se osobními údaji rozumí „veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě, kdy identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“.

Jak vyplývá z ustálené judikatury (např. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2.2009, sp. zn. 9 As 34/2008 – 68), plná identita fyzické osoby v současných podmínkách technologicky vyspělé společnosti, tj. za vysokého stupně rozvoje elektronických a jiných médií, která jsou většinou populace snadno dostupná, ve své podstatě neznamena nic jiného než možnost tuto osobu určitým způsobem kontaktovat, aniž by bylo nutno znát místo jejího aktuálního pobytu. Proto se výklad pojmu „osobní údaj“ nemůže omezit striktně jen na znalost např. rodného čísla, adresy či pracoviště subjektu údajů. Z tohoto pohledu je za osobní údaj třeba považovat i číslo mobilního telefonu určité osoby, jakkoli může být takové číslo používáno příslušnou osobou jen dočasně, a zároveň nijak nespécifikuje jeho fyzickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Prostřednictvím tohoto čísla je však možno daný subjekt v určitém časovém úseku přímo kontaktovat, a tento subjekt je tak dosažitelný a jistým způsobem určitelný, a to případně i bez znalosti jeho jména a dalších údajů, které již vazbu na jeho fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu mají.

Jak bylo výše uvedeno v rámci citace § 8a Zákona, povinný subjekt poskytne osobní údaje v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Poskytovat osobní údaje podle zákona č. 106/1999 Sb., lze jen na základě jednoho z právních titulů stanovených v čl. 6 GDPR. Pro HZS STC dále v rámci nakládání s osobními údaji platí zvláštní ustanovení § 36 zákona č. 320/2015 Sb., o Hasičském záchranném sboru České republiky a o změně některých zákonů (zákon o hasičském záchranném sboru). Jak vyplývá z tohoto ustanovení a důvodové zprávy uvedeného zákona, lze osobní údaje předat nebo zpřístupnit pouze orgánu veřejné moci v rozsahu nezbytném pro výkon působnosti tohoto orgánu. Z pohledu uvedeného ustanovení lze konstatovat, že v daném případě HZS STC nemá možnost takový údaj poskytnout, nehledě na to, že není naplněn ani žádný z právních titulů uvedených v čl. 6 GDPR. Ačkoliv ochrana osobních údajů nemá obecně absolutní přednost před právem na informace a může v ojedinělých případech převážet nad právem osobnostním, resp. ochraně osobních údajů, nelze tak postupovat v případě postavení HZS STC a jemu zákonem uloženým rámcem.

Co se týká žádosti žadatele o zaslání záznamu předmětného hovoru je potřeba konstatovat, že podle ustanovení § 32 zákona č. 320/2015 Sb., zákona o hasičském záchranném sboru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o HZS“) platí, že záznam tísňové komunikace může hasičský záchranný sbor předat složce integrovaného záchranného systému, je-li potřebný k plnění konkrétního úkolu. Tento záznam lze předat i orgánu veřejné moci na jeho písemnou žádost v rozsahu nezbytném pro výkon působnosti tohoto orgánu. Jak již bylo uvedeno výše dle § 36 citovaného zákona je stanoveno, že osobní údaje lze předat nebo zpřístupnit orgánu veřejné moci v rozsahu nezbytném pro výkon působnosti tohoto orgánu. Záznamy z tísňové linky tak HZS STC může poskytnout pouze kvalifikovaným subjektům ze zákonných důvodů - zejména orgánům činným v trestním řízení, správním či přestupkovým orgánům a soudům. Za užití argumentu a contrario a argumentu maiori ad minus je nutno speciální právní úpravu obsaženou zejména v § 32 a § 36 zákona o HZS vykládat tak, že poskytnout osobní údaje a projevy podléhající ochraně soukromí osob lze toliko zákonem specifikované skupině subjektů. Zároveň platí, že pokud smí být osobní údaje a záznam hovoru na tísňovou linku předán složce integrovaného záchranného systému, je-li potřebný k plnění konkrétního úkolu, resp. orgánu veřejné moci na jeho písemnou

žádost v rozsahu nezbytném pro výkon působnosti tohoto orgánu – tedy toliko kvalifikovanému subjektu za splnění zákonných podmínek, je logické, že nebudou poskytnuty tomuto subjektu bez splnění podmínek; tím spíše je pak nelze poskytnout bezpodmínečně subjektu nekvalifikovanému.

Pokud by si požadovaný záznam hovoru vyžádal některý z uvedených subjektů (např. Policie ČR, orgán činný v trestním řízení, přestupkový orgán), HZS STC záznam tomuto kvalifikovanému a zákonem zmocněnému orgánu pro výkon jeho působnosti poskytne. S přihlédnutím k výše specifikovaným faktům není možné hovory na tísňovou linku uvolnit pro osoby soukromého práva, mezi které patří i osoba žadatele. Z pozice žadatele je pak otázkou, zda nezávažit postup prostřednictvím podnětu ke spáchání přestupku či trestného činu neznámé osoby, v jehož rámci by HZS STC byl oprávněn případně požadované informace poskytnout orgánu veřejné moci, který by takovou záležitost řešil.

S přihlédnutím k výše uvedeným rozhodným skutečnostem lze konstatovat, že předmětnou žádost je nutné odmítnout již ve vazbě na speciální právní úpravu a výjimky z poskytování informací, které stanoví Zákon. Nad rámec výše uvedeného nicméně povinný subjekt přistoupil i k posouzení kolize dvou ústavních práv – ochrana soukromí a projevů osobní povahy (soukromí) vs. svobodný přístup k informacím. Základní kolizi řeší již § 8a Zákona, jak je uvedeno výše. Při aplikaci standardního testu proporcionality kaskádovou metodou lze s jistotou konstatovat, že poskytnutí údajů neobstojí zejména při kritériu potřebnosti (lze to i jinak?), neboť existuje jiná – vhodnější a se zákonem ani jinými ústavními právy nekolidující cesta. Lze se důvodně domnívat, že žadatel považuje získání údajů pro hájení svých práv – z logiky věci zejména jako ochranu před protiprávním zásahem s potenciálem naplnit např. skutkovou podstatu přestupku či trestného činu, či způsobit škodu. Řešení deliktů je svěřeno výlučně zákonem jasně vymezeným subjektům v předem definovaném procesním postupu s doprovodnou možností řešení škody v adhezním „škodním“ řízení. HZS STC shledává jako vhodnější postupovat cestou řešení potenciálních deliktů orgány veřejné moci, kterým v rámci jejich působnosti HZS STC poskytne požadované údaje, jak je naznačeno výše. Principy potřebnosti a vhodnosti nabádají k užití pouze nejšetrnějšího (ve vztahu k dotčeným základním právům a svobodám) z více možných prostředků.

V rámci subsidiárního a fakultativního aplikování testu proporcionality (subtest posouzení potřebnosti či nezbytnosti), jehož užitím je možné podpořit výše nastíněné důvody k odmítnutí žádosti, v souladu s nálezy Ústavního soudu lze charakterizovat potřebnost tak, že "sleduje analýzu plurality možných normativních prostředků ve vztahu k zamýšlenému účelu a jejich subsidiaritu z hlediska omezení ústavou chráněné hodnoty. Lze-li zákonodárcem sledovaného účelu dosáhnout alternativními normativními prostředky, je pak ústavně konformní ten, jenž danou ústavně chráněnou hodnotu omezuje v míře nejmenší." Při posouzení potřebnosti tak jde v první řadě o hledání jiných alternativ, jimiž lze dosáhnout sledovaného legitimního cíle. Pokud takové alternativy existují, je nutno mezi nimi vybrat tu, jenž nejméně zasahuje do určité ústavně chráněné hodnoty (the least restrictive test).

Žadatel ve své žádosti dále uvádí, že „Podle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ povinné subjekty neposkytují informace o probíhajícím řízení. Z § 11 odst. 6 InfZ však vyplývá, že je možné získat informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení a bezpečnostních sborů v řízeních, která byla již ukončena. Vzhledem k tomu, že při silniční kontrole nebylo zjištěno žádné pochybení ani protiprávní jednání klienta, není ve věci vedeno žádné řízení. Činnost příslušných orgánů tak byla ukončena a klient má právo získat informace o skutečnostech, které ji podnítily. Například stejně tak, jako má obviněný právo a orgány činné v trestním řízení povinnost po skončení vyšetřování obviněnému poskytnout podané trestní oznámení, tedy podnět, jenž inicioval jejich činnost“. Z pohledu výše uvedeného, tedy ochrany osobních údajů a omezení v nakládání se záznamy tísňové komunikace je třeba konstatovat, že pro rozhodnutí jsou žadatelem uváděná ustanovení a analogického použití s podnětem, pro danou věc irelevantní

HZS STC v postavení povinného subjektu tak nezbyvá, než odmítnout poskytnutí požadovaných informací a žádosti nevyhovět, o čemž vydává toto rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle díkce § 15 zákona.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání k HZS STC, krajskému ředitelství, Jana Palacha 1970, 272 01 Kladno. Odvolacím orgánem je nadřízený orgán – Generální ředitelství HZS České republiky. Dle § 40 správního řádu, lhůta pro podání odvolání počíná běžet prvním dnem následujícím po dni doručení rozhodnutí. Podání odvolání má odkladný účinek. Rozhodnutí, proti kterému nebylo včas podáno odvolání, má účinky pravomocného rozhodnutí.

brig. gen. Ing. Miloslav Svatoš
ředitel HZS Středočeského kraje
vrchní rada

vz. plk. Ing. Jan Ryšavý
náměstek krajského ředitele
pro prevenci a CNP
vrchní rada
elektronicky podepsáno

